

OBALNE GALERIJE PIRAN

OBALNE
GALERIJE
PIRAN
GALLERIE
COSTIERE
PIRANO

NATAŠA SEGULIN: LUMEN
17. SEPTEMBER – 7. NOVEMBER 2021

FOTOGRAFIJA

Nataša Segulin se je s fotografijo začela ukvarjati relativno pozno, po redni upokojitvi. Pred tem je bila vseskozi v stiku z likovno umetnostjo kot novinarka in urednica televizijske kulturne redakcije. Kmalu je začela razstavljalati in ne preseneča, da se je s svojim četrtem ciklom Lumen enako samozavestno in radovedno podala v še en specifičen način ustvarjanja, v »pisanje« fotografске knjige.

Fotografska knjiga, kljub dolgi tradiciji, pravi razcvet doživlja v zadnjem desetletju. Termin označuje knjigo, v kateri so fotografije edini konstitutiven element naracije. Ne gre zgolj za nizanje podob oziroma naracijo posamezne, ampak za enovito pripoved s podobami.

Ob prvem stiku s fotografijami cikla Lumen oko, nevesče vizualnega branja, stopi v prostor senc, teme in propada. A avtoričina zgodba nekega propadajočega, stoletja starega objekta, se bere drugače. Fabula je enostavna. Protagonistu, naravni svetlobi, sledimo v treh poglavjih, ko postopoma razkriva in deidealizira. V prvem prodirajoči svetlobni snopi odstirajo drobne detajle in ustvarjajo mistične, sanjske podobe. Lahko bi bili kjerkoli. Nato nas lumen popelje v otipljivejše, a se v celoti podreja geometričnosti. Šele v tretjem poglavju osvetli izmučeno telo nekdanje porodnišnice in zidove sleče do prepoznavnosti. Neizprosni je, razkrije bedo, toda obenem prinaša upanje, svetlobo in toplino. Estetika naslikane atmosfere je pomemben gradnik fabule. V tradiciji abstraktne fotografije eliminira realni slikovni prostor. Osredotoči se na uporabo svetlobe in oblik, na barvo, teksture in tonske vrednosti in z njimi podaja občutja, zaznave in vtise. Razpadajoča, grda, moreča resničnost ponikne pred toplino svetlobe, razkošnimi kontrasti med svetlim in temnim, mehko senco, haptičnim risanjem struktur, ritmom ponavljajočih se oblik in utišano, v monokromnost prelito barvno skalo, ki v ospredje postavlja lepoto, skladnost in ubranost.

Avtoričina vizualna pripoved je in ni zgodba neke stavbe. Prej je pričevanje o pogledu, ki, kamorkoli se ozre, najprej bere likovno. Abeceda uravnoveženega, skladnega in minimalističnega, izčiščenost, ritmičnost oz. ponavljanje preprostih arhetipskih oblik, otipljivost tekstur in izraziti kontrasti med svetlobo in senco so stalnice njenega opusa. Prav tako kakor občutja miru, tišine in harmonije, ki jih polaga tudi v nekdanji servitski samostan, z upanjem na svetlo prihodnost.

Vsak avtorski cikel govori tudi o avtorju samem. Pravzaprav smo pri Nataši Segulin vedno v prostorih, ki so na nek način odmaknjeni, čeprav lahko obenem mrgolijo od vrveža (pristanišče v Kopru, kamnolomi, turistične destinacije s kulturno dediščino ...). Povod za pripoved o lumnu je ljubezen do umetnosti in kulturne dediščine, osebna vpetost v fizični prostor, v mesto Koper in lastna doživljanja, povezana s stavbo, iz katerih izhaja tudi ime cikla. »Lumen kot luč, svetloba in sreča ter radost ob rojstvu mnogih Primorcev in Istranov, tukaj sem bila rojena jaz in vsi moji ... luč tudi kot upanje na boljši jutri.« Njen pozitivni credo je prepoznaven kot del njenega fotografskega izraza, in čeprav jo v fotografiji zanimajo predvsem formalni vidiki, je s tem ciklom prvič želela premakniti tudi kamenček v kolektivni družbeni zavesti. Če se navežemo na Sartrovo oznako angažirane literature, ki pravi, da »književnost bralcem odkriva njihovo lastno situacijo, da bi nato odgovornost zanjo prevzeli nase«, potem je z angažiranim poetičnim spraševanjem o odnosu družbe do kulturne dediščine kot enim od konstitutivnih elementov narodne zavesti tokrat, s ciklom Lumen, v terminih definiranja likovnih smeri prestopila prag sodobne umetnosti.

Renata Štebih, umetnostna zgodovinarica

OBALNE GALERIJE PIRAN

OBALNE
GALERIJE
PIRAN
GALLERIE
COSTIERE
PIRANO

NATAŠA SEGULIN: LUMEN
17. SEPTEMBER – 7. NOVEMBER 2021

FOTOGRAFIJA

¹ Servitski samostan v historičnem jedru Kopra je stavba s statusom kulturnega spomenika državnega pomena. Je eden najstarejših stavbnih kompleksov v mestu in predstavlja edinstven arhitekturni primer svoje dobe in sloga na vsej vzhodni jadranski obali. Lokacija, ki so jo serviti leta 1453 zasedli in poselili, je bila poseljena že v rimskem času, pred servitskim pa sta na tem mestu stala benediktinski samostan in pripadajoča cerkev sv. Martina. Samostan je skozi zgodovino služil različnim namenom. V njem je svoj prostor našla tudi vojaška bolnišnica. Od leta 1810 pa do konca druge svetovne vojne je tu delovala splošna mestna bolnišnica, od konca druge svetovne vojne in vse do leta 1996 pa sta v objektu delovala regijska porodnišnica in pediatrični oddelek. Ko se je porodnišnica leta 1996 izselila, so nekdanji samostanski prostori, v katerih so zapisane neštete zgodbe preteklosti, ostali prazni. Notranjost propada, seseda se sama vase in že leta čaka na prenovu in revitalizacijo. (Povzeto po Neža Čebren Lipovec in Minka Osojnik, 2017: Stavbna zgodovina samostanske zgradbe / *Storia della costruzione del convento. V: Servitski samostan, Arhitekturni in arheološki spomenik v osrčju Kopra / Il convento dei serviti, Un monumento architettonico e archeologico nel cuore di Capodistria*, ed. Neža Čebren Lipovec et al., Milano: Politecnico di Milano)